

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
V. évfolyam 3. szám (39.) - 2008. március

Húsvét – Krisztus feltámadt! Alleluja!

„Ha Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a ti hitetek...” (1Kor 11,14) Szent Pál nem hagy nyugodni bennünket. Az alapokra kérdez rá. Szellemi zabhegyezés-e a mi hitünk, szabadidős elfoglaltság-e vagy pedig valami olyan, ami rendíthetetlen talapzatba ágyazódik be. Hiábavaló hit... Elgondolkodom. Jakab levele a hit és cselekedetek kapcsolatáról írja, hogy a hit belőle születő jócselekedetek nélkül halott, azaz hiábavaló. Ugyanilyen hiábavaló, ha a legvégső kérdésre nem tud megfelelni, a halál reménytelenségére. Krisztus feltámadása a keresztények életében nem is annyira a

hit kérdése, hanem inkább a tapasztalaté.

A keresztény találkozik életében a Feltámadottal, és maga is megéli a feltámadást. Ahogyan mondani szoktuk, nem az a valódi kérdés, hogy van-e élet a halál után, hanem hogy van-e (igazi) Élet a halál előtt!

Krisztus feltámadt - ezért van értelme az életadásnak!

Krisztus feltámadt - ezért a szeretet soha el nem múlik!

Krisztus feltámadt – ezért rá építhetjük az életünket!

Adja meg nekünk az Úr a húsvéti örömeteljességét!

Márton atya

In memoriam
Molnár Béla
 ny. pestszentimrei plébános
 1932-2008

Váratlan hirtelenséggel, március 12-én költözött el Béla atya az örök hazába. Plébánosként 17 éven át vezette a pestszentimrei egyházközséget.

Kiskunmajsán született 1932. szeptember 3-án, és Vácott szentelték pappá 1956. június 17-én. 16 év alatt 8 helyen volt káplán, majd 1972-től először Ágasegyházán, majd Kartalon lett plébános. Pestszentimrere 1986. június 1-én került, és ezen a helyen szolgált 2003-ig, nyugállományba vonulásáig. Mindig szíven viselte a plébánia gondjait. 1986-ban a templom tetőzetének cseréjét végezte. A folyamatos kertrendezés mellett 1987-88-ban a plébánia mellé garázst épített raktárhelyiségekkel. 1991-ben toronysisak kerülhetett a templomtoronyra. Ekkor kapott vakolat-borítást a torony addigi csupasz téglafala. 1993-ban sor került a templom belső festésére. Hosszú évek huzavonája után 2000-ben tudta

visszaszerezni az önkormányzat által lefoglalt Cserkészházat, amelyben – annak teljes felújítása után - Béla atya hittantermeket alakított ki. 2003-ban elkészült az új plébániaépület. Hogy az új plébános rendezett épületeket örökölt, és nem felújításokkal kellett kezdenie, az nagyrészt neki köszönhető. Béla atya – nyugállományba vonulása mellett is – jelen volt egyházközségünk életében, szolgálatkészen besegített a szentmisék, temetések végzésébe és a gyóntatásba. 2006-ban együtt ünnepeltük arany-miséjét, 50 éves papi jubileumát. Hosszú, küzdelmes szolgálat után tért meg Teremtőjéhez. Temetéséről később intézkednek. Nyugodjék békében!

Vers

Csanád Béla: Keresztúti napló

1. Mindennap megítéllek.
Nem szóval. Ahogy élek.
2. Lásd, amit adni tudtam.
Kereszt volt szakadatlan.
3. Tántorgok botladozva.
Csak bűnteher ne nyomna.
4. Ha anyád jönne szembe,
hogy nézne most szemembe?
5. Miért csak parancsszóra
állok melléd a jóra?
6. Akinek Te vagy gondja,
szívében arcod hordja.
7. Újra a földre estem.
Segíts föl kegyelemben!
8. Sírjon a maga vesztén
száraz ág, rossz keresztény.
9. Bukás ezernyi tettem.
Ne hagyj elveszni engem!
10. Testem vad árvasága
Ne vigyen pusztulásba.
11. Kereszt, szegekkel ékes!
Micsoda ölelés ez?
12. Halálod lesz az élet,
ha tudok halni véled.
13. Kit Mária félt, gyászol,
félhet-e a pusztulástól?
14. Sírod sugárzó éje,
Feltámadás reménye!

A HÚSVÉTI SZERTARTÁSOK RENDJE

VIRÁGVASÁRNAP (márc. 16.)

Az Úr szenvedésének vasárnapja

Szentmisék:

Reggel 8 óra (olvasott Passió)

De. 10 óra: Barkaszentelés, ünnepi szentmise és Passió-misztériumjáték az ifjúság előadásában

Este 6 óra (olvasott Passió)

NAGYCSÜTÖRTÖK (márc. 20.)

Szentmise az Utolsó Vacsora emlékére

este 6 óra

(Szentmise után imaóra)

NAGYPÉNTEK (márc. 21.)

Urunk szenvedésének ünneplése

Keresztút du. 5 óra

passióéneklés és kereszthódolat

este 6 óra

NAGYSZOMBAT (márc. 22.)

Húsvéti feltámadási vigília

este 8 óra!

HÚSVÉTVASÁRNAP (márc. 23.)

Urunk feltámadásának ünneplése

Reggel 8 óra

De. 10 óra : Ünnepi Szentmise. A szentmise után húsvéti feltámadási körmenet!

Este 6 óra

HÚSVÉTHÉTFŐ (márc. 24.)

Vasárnapi miserend

A Húsvéti ünnepek közreadásával szeretnénk felhívni a figyelmet arra, hogy a Szent Háromnap teljes megünneplése a hitünk középpontja. Ezért mindenkit hívunk, hogy Nagycsütörtöktől kezdve minden nap vegyünk részt a szertartásokon a nagyobb gyermekekkel együtt. Szánjuk rá az időt, lehetőségeink szerint munkaidőnket is próbáljuk úgy alakítani, hogy jelen

tudjunk lenni. A ministránsokat külön is hívom, hogy beöltözve szolgáljanak a szertartásokon.

plébános

Liturgikus nevelés

(Liturgia = a katolikus egyház nyilvános közösségi istentisztelete, legfőként a szentmisét értjük alatta)

Sokak szokása, hogy a templomba érkezéskor a térdhajtással együtt vetnek keresztet. A két mozdulatot nem helyénvaló egyszerre tenni. Ez két különböző funkció: A térdhajtás a köszöntés jele az Eucharisztia felé, a keresztvetés meg a Szentháromság segítségül hívása, ha pedig szenteltvízzel történik, akkor a keresztségünkre is emlékezés. Hasonló ez ahhoz, hogy „nem lehet egyszerre írni és levest kanalizálni.” A megfelelő sorrend tehát: belépés után szenteltvízzel keresztet vetünk (de ez nem kötelező), és néhány lépést előre lépve térdet hajtunk (hogy az utánunk jövőket ne akadályozzuk). Figyeljünk arra is, hogy a térdhajtás nem pukedli! Legyen teljes és méltósággal teli. A keresztvetés pedig legyen tudatos és el nem kapkodott.

Azt is tanuljuk meg, hogy szentáldozáskor nem szoktunk sem keresztet vetni, sem térdet hajtani.

- plébános -

Hétköznapok lelkigyakorlata

Nagyböjt folyamán a Baba-Mama Klub jónéhány tagja bekapcsolódott egy 4 hetes lelkigyakorlatba, amit a Verbum Dei közösség egy tagja vezetett. Ezt otthon végezte mindenki a hétköznapi teendői mellett. Minden napra kaptunk egy Szentírási részt a hozzá tartozó elmélkedéssel, és valamilyen gyakorlati feladattal, ami segített az átelmékedett idézetet életre váltani. Minden hét végén találkoztunk, hogy közösen megosszuk élményeinket, tapasztalatainkat. Óriási élményt jelentettek számomra ezek a megosztások. Jó volt látni, hogy a résztvevők csoportja hogyan formálódik hétről hétre közösséggé. Mély, őszinte vallomásokot hallhattunk egymástól, és csodálatos volt átélni, hogy ugyanaz a szentírási rész hogyan szólít meg minden embert külön-külön, mint ahogy Pünkösdkor a nyelveken szóló apostolok beszédét minden hallgató a saját nyelvén értette. Az hasonló élethelyzetben lévő résztvevők mindegyikéből egészen eltérő dolgokat hívott elő ugyanaz az ige. Az is mély tapasztalat volt, hogy bizony még a legharmonikusabbnak tűnő család is hordoz keresztet - sokszor megdöbbenően nehéznek tűnőt -, de ettől nem lesz rosszabb az életük. A hitben küzdelmesen fel tudják használni az épülésre, az egymás iránti szeretetben való növekedésre. Talán a legfontosabb, amire a lelkigyakorlat megtanított, az a mód, ahogyan a hétköznapijainkat az Úrral élhetjük. A négy hét ugyan véget ért, de az út, amelyen Ő vezet minket, folytatódik. *Csilla*

„Kaput nyitott az Úr, egy hatalmas kaput, és kezét nyújtja egy csodás „kalandhoz” az üdvösség ösvényén VELE. „Ahogy a tavasz titokzatosan és gyöngéden kinyitja az első rózsákat, úgy tárod fel a lelkem szirmait!” - hát ez

történt velem. Három konkrét kérdéssel és örömteli, könnyed szívvel kezdtem a lelkigyakorlatot. Az első hét végére kiderült számomra, hogy ez csak a felszín. Olyan mély és fájdalmas sebeket tépett fel bennem már az első hét, hogy úgy éreztem, összeomlok, nem tudom folytatni. De reméltem, hogy az ígéret, mi szerint „aki mindvégig kitart, az üdvözülni”, esetemben is értelmezhető: csak ha kitartok, kapok választ, de akkor kapok. Reményem beigazolódt. Dicsőség érte Istennek!” *Bet*

„A hétköznapok lelkigyakorlata olyan volt számomra, mint egy útmutató, amely a napi konkrét feladataival segítette elő, hogy átértékeljem az Úrral való kapcsolatomat. Mi az életem alapja? Hová tartok? Mi a célom? Milyen úton járok? Nagy öröm volt számomra, hogy ezen és hasonló kérdések válaszait megoszthattuk egymással a heti alkalommal megrendezett összejöveteleken. Megtapsztaltuk, ahogy a bennünk lakozó érzések, gondolatok a Szentlélektől vezérelt nyitott és megértő szívekre találtak. Köszönet érte Uram!” *Cs. Móni*

„A Lelkigyakorlatok segítségével közelebb kerülhettem ahhoz az élethez, amit a Jóisten szánt nekem ezen a földön. Világossá vált számomra, hogy az Úr szeretete megérint, és ha én is az ő szeretetével fordulok embertársaim felé, akkor válik ez a földi élet a remény és a boldogság színterévé. Ezt a szándékot erősítem meg nap mint nap a következő imával, amelyet a missziós testvérek fogalmaztak meg: „Uram, te arra hívtál engem, hogy én is a végsőig szeresselek: szeressem hívatásomat, családomat, munkámat, életemet. Ezért ma is a szeretet mellett akarok dönteni. Bármilyen történjék is, szeretni akarok.”

F. Ildikó

„A lelkigyakorlat mottója ez volt: „Új életre hívott, az élő reményre!”

Valóban a Szentlélek vezette lelkigyakorlatunkat. Napról napra megtapasztaltuk, hogy Ő komponálta összefonódó egészé a napi szentírási részeket, elmélkedéseket, és feladatokat életünk történéseivel, szürke hétköznapjainkkal. Ez a magasabb rendező erő teremtett összezsugoruló harmóniát. Számomra két dolog vált fontossá ezekben a hetekben. Az egyik a közösség-élmény a heti megosztásokban, az egymás hitén való erősödésekben, az egymásért való felelősségvállalásban, ami aztán vasárnap a katekumenek befogadási szertartásában érte el csúcspontját. Igazi megtapasztalása volt ez annak, mennyire jó, hogy észrevétlenül is vihetünk másokat Jézus elé, és mindeközben hányan cipelnek minket is a gyógyító, megújító Mester lábaihoz. Másik élmény volt annak megtapasztalása, ahogy az Úr véghezviszi bennünk a változást. Ahol már nem is remélek, amit lehetlenségnek élek meg, amikor a küzdést is feladom, egyszer csak átfordítja a szívemet, valódi életet ad, megvált. Szinte észrevétlen finomsággal forrást fakaszt, élő vizet, ahogy a samariai asszonynak.” *K. Andrea*

A tavasz közeledtével újra indulnak az év közbeni hittanos **mini-táborok**.

A **felső tagozatosok** számára **április 4-6.** közötti hétvégén rendezzük Dömösön. Az **alsó tagozat** számára **április 18-20.** hétvégéje Vámosmikolán. Írjuk be naptárunkba!

Nagyböjti ifjúsági lelkigyakorlat

Betegen és nyugtalan lelkiállapotban érkeztem a lelkigyakorlatra. Halálosan fárasztó hetem volt, de tudtam, hogy ott a helyem. Február 29-én este érkeztünk Vámosmikolára. Én először jártam ott, de sokak számára már ismerős volt a hely. Kisifisek és nagyifisek vegyesen voltunk 22-en, ezért a péntek esti szentmise előtt sor került egy rövid bemutatkozásra, és hogy egyetlen szóval mondjuk el, mi célból jöttünk el a lelkigyakorlatra. Az én szavam a 'Gyógyulás' volt. Ezt a célt fontosnak tartottam tisztázni, tudatosítani az elején, hogy a gyógyulásomért ajánlom fel az ottléteimet. Szombaton Márianosztrára látogattunk. Számomra ez volt a legjobb része a lelkigyakorlatnak. Egy pálos szerzetes atya kalauzolt végig a zarándoktemplomon, és megismertette velünk a magyar pálos szerzetesek történetét. Utána csoportokban elmélkedtünk a világosság rózsafüzér titkairól, amit el is imádkoztunk a templomban. Különös volt ilyen borongós időben *ebben* a templomban lenni, hogy csak huszonegynéhányan jöttünk. Felelevenedtek bennem a márianosztrai gyalogos zarándoklat emlékei. Csaknem egy évvel ezelőtt verőfényes napsütésben több százan

vonultunk be a templomba, és emlékszem, nagyon kimerült voltam. Hatalmas áldozatot kívánt tőlem a zarándoklat, de boldog voltam. Most szokatlannak tűnt olyan lazán, fizikai leterheltség nélkül sétálni a templomban. Súlyos lelki terhek nyomtak, de a zarándoklat emléke új reményt adott. A rózsafüzérezés után még sor került egy beszélgetésre a pálos atyával. Az ragadott meg benne, hogy azt a kérdést vetette fel, ami már tavaly is foglalkoztatott: a fiatalok többsége miért nem szentel különösebb figyelmet Jézus szenvedéstörténetére. Tavaly sokat gondolkodtam azon, hogy a pénteki keresztúti ájtatosságokon miért nem nagyon találkozom korombeliekkel (tisztelet a kivételnek). Megszületett bennem az elhatározás, hogy a következő héten legyőzöm betegséget, és részt veszek rajta. (Ez így is lett ☺) Szombaton még sor került közös Szentírásolvasásra és elmélkedésre, szentmisére, szentségimádásra, és két rövidebb filmet is megnéztünk Don Bosco és Marthe Robin életéről. Ez utóbbi története, akinek a szenvedés és öröm határozta meg misztikus életét, személyesen megérintett. Nem csak azért, mert nagybőjtben a szenvedésről elmélkedünk, hanem mert saját szenvedésem eléggé meghatározza a gondolkodásomat. A lelkigyakorlaton megerősítést kaptam arra nézve, hogyan viseljem a szenvedést, a keresztet, és hogy valóban lehet boldog és vidám az ember kínok között is. Meglátásom szerint mindannyian jól éreztük magunkat együtt, és én is örömmel vettem részt ezeken a napokon. *Pánczél V.*

A lelkigyakorlat Vámosmikolán sok lelki élménnyel volt teli. Persze játékok is lettek belecsempészve, de most nem ezen volt a hangsúly. Minden reggelt

zsolozsmával kezdtünk, ami új dolog volt és nagyon érdekesnek találtuk. A kisfilmek, amiket közösen néztünk meg, olyan emberekről szóltak, akik megváltoztatták mások életét és a világot. Az evangéliumi történet is - mely Péter tagadásáról szólt - rejtélyes maradt volna, ha egy kis elmélkedés után, közösen nem beszéljük meg és osztjuk meg egymással saját véleményünket. Igen eseménydús hétvégében volt részünk és nagyon jól éreztük magunkat a többiek társaságában. *Cz. Piri és Fruzsi*

Események az egyházközségben

A templom bejárati előterében, az üveges hirdetőablán sorozat indult. Minden héten a Szentírás egy-egy könyvét bemutató összeállítás olvasható. Mindenkinek ajánljuk, hogy szánjon rá néhány percet és olvassa át. Utána a héten akár arra is alkalmat találhatunk, hogy otthon elolvassuk azt a szentírási könyvet.

A Biblia évének első két hónapjában 130 Szentírást adtunk el templomunkban! Február 10-én, Nagyböjt 1. vasárnapján került sor ezek megáldására. Sokan elhozták Szentírásukat, és a szentmise keretében ünnepélyesen megáldottuk azokat. Bárcsak az Ige rendszeres olvasására, alaposabb megismerésére és életre váltására vezetne ez az áldás!

Február 17-én, vasárnap a 10 órás szentmise keretében közösségesen szolgáltattuk ki a betegek kenetét idős és beteg testvéreinknek. 52-en vették fel a szentséget. A gyógyító Krisztussal való találkozás ajándékát továbbra is felkínáljuk a rászorulóknak. Éljük vele!

Február 22-én este a szomszédos baptista gyülekezet népes ifjúsági csoportját fogadtuk a templomban Háló

Gyula lelkészük vezetésével. Arra kértek, hogy beszéljünk a katolikus liturgia elemeiről, mutassuk be a szentmise lelkiségét. Az Úrnak dicsőség a szeretet-egység épüléséért!

A kalandos barlangtúra

Egy szép szombati napon (márc. 8-án) fölkerekedtünk 13-an hittanosok, és kalandtúrára indultunk a Pálvölgyi-Mátyáshegyi barlangba. Mikor odaértünk, két csoportra oszlottunk, majd átöltöztünk a védőruhákba és fölvtük lámpával felszerelt sisakjainkat. Az első csoport indulása után negyed órával elindultunk mi is. Kis idő múltán már a barlangban találtuk magunkat, ahol ismertették velünk a biztonsági szabályokat, és egy nagy lélegzetet véve útnak indultunk. Az első akadály egy 10 méter mély vaslétra volt. Lemászva egyenként elmerültünk a nagy sötétségben, majd átjutva egy szűk folyosón egy kisebb teremhez értünk, melyben egy oltárkö volt és egy kis fakereszt a falra akasztva. „Ebben a termecskében tartották a II. világháború ideje alatt a miséket!” - mondta Sanyi, az idegenvezetőnk. Továbbmenve döbbenünk csak rá, hogy nem is olyan egyszerű a haladás, mint ahogy azt gondoltuk. Egyre szűkebb és szűkebb helyeken kellett átpréselni magunkat, de mi ezt

élvezetes kalandként fogtuk föl. Bevártuk egymást a nehezebb helyeken, közben jókat beszélgettünk, segítettük egymást és született pár fénykép is. Az útvonal felénél megálltunk egy kisebb teremben, ahol pihentünk egy kicsit. Gondoltuk, nemsokára továbbállunk, de csak most kezdődött el igazán a megpróbáltatások sora. A falban tátongott egy hasadék, és attól arrébb egy igencsak kicsike, 30-35 cm átmérőjű lyuk. Gondoltuk úgysem kell át-másznunk rajta, mert olyan pici, hogy beleszorulunk, de Sanyi kijelentette: „Mindenkinek át kell bújnia ezen!” Először Márton atya férkőzött át a lyukon, aztán következett Anita, Brigi, én és végül Cili. Biztosak voltunk benne, hogy már nem jöhet nagyobb akadály. Elérkeztünk egy nagyon keskeny részhez, ami olyannyira szűk volt, hogy a sisakkal csak egy irányba lehetett nézni. Ennél az akadálnál féloldalasan le kellett feküdnünk, majd, mint egy sánta rókának föl kellett emelnünk a jobb lábunkat és így kellett előre haladnunk. Ezen már csak az „könnyített”, hogy a járat derékszög alakban fordult. Nekünk ez sem jelentett akadályt, illetve... Miután átgyűrtük magunkat, vártunk és vártunk, végül kiderült, hogy Peti beszorult! Már 30-40 perce váraoztunk (közben taizés énekeket énekeltünk és imádkoztunk), mire Peti feje előbukkant a szikla alól. Nagyon nagy kitartás kellett Petinek, hogy kibírja ezt a hosszú időt. Előtte én is beragadtam egy pillanatra, de annyi izgalom bőven elég volt! Ezért nagyon becsülöm őt. Közel 40 perccel később már a fény miatt hunyorogtunk, ami a külvilágból jött, és aminek nagyon megörültünk. Akkor láttuk csak, hogy négy teljes órát töltöttünk a földgyomrában. Átöltöztünk, ittunk egy jó

meleg teát és elindultunk vissza. Kalandos volt ez a túra, és remélem, lesz még ilyenben részem. *Szabó Emese*

Élet Nagyböjtben!

Egyik nap Klaudiával, az asszisztensnővel készítettük elő a rendelőt. Átpuoltuk az összes kezelőegységet, mert a jövő héten fogorvos hallgatók jönnek gyakorlatozni. Semmi kedvem nem volt hozzá, mert nem vagyok takarítónő, másrészt nem azért gyakorlatozok ott. Mégis békében türtem a dolgot, és Klaudia mindig új feladatot adott. Pedig már szerettem volna megállni néha... Csak tettem csendben, amit mondott. Jó volt, mert így az Úr alázatos szolgálóleányaként érezhettem magam. Nehéz megtartani a kenyeres-vizes böjtöt is. És azt, hogy csak háromszor lehet enni. A szervezetem hozzá van szokva a napi sok kisebb étkezéshez, a kenyér önmagába véve meg nem is mondható laktatónak. Délelőtt nem is volt nagyon alkalmam enni, nagyon kopogtak a szemeim, de örültem, hogy kibírtam, és felajánlhattam ezt is az Úrnak.

Este sajnos megint elkéstem, ezúttal a keresztútról... A 11. állomásnál Márton atya a következőt mondta (kb. így): „Jézusunk! A Te kezeidet - amik csodákat tettek - kereszthez szegezték. Lábaidat - amik az elveszett bárányok után mentek - szögek ütik át.” Azt

hiszem valahogy így volt... Ekkor a feszületre pillantottam. Fura érzés fogott el. Az átengedés érzése, az, amikor Jézus kitárja karjait a kereszten és mindent odaad, értünk adja életét. El kezdett fájni, hogy én nem tudom így odaszálni az életem.

A nagyböjtnek meglett az első gyümölcse... Este a nővérem meg akarta enni a csokit. Erre én úgy tettem, mint aki felháborodik. Aztán azt mondtam neki, hogy egye meg. Erre ő meglepődött, és nem akarta elfogadni. Úgy kellett rátukmálni... Nagyon ledöbbsent, hogy velem meg mi történt. Én pedig tökre boldog voltam, hogy szeretetből lemondtam a csokimról...

Egyik barátnőm felvette a betegek kenetét. Szegény tele van egy csomó kinnal. Pszichés betegségek gyötrik. Mikor őt szemlélem, végig gondolom saját betegségeimet, amiket inkább nem akarok kimondani... Szeretném azt hinni, hogy nem léteznek. Egy lelkileg bizonytalan embertől nem szívesen kérnek komoly dolgokat, pláne ha az állandóan csak hülyéskedik. Én nem mondom, hogy nincsenek komoly, mély gondolataim, és mély kapcsolatom Istennel, de ez kevésbé látszódik rajtam. Uram, pedig hogy segítenék! Vágyom, hogy másokat vezessek, de míg én is sérült vagyok, addig csak vak vezet világtalant. Néha talán kell, hogy a vak vezesse a világtalant, mert amíg Te is velük jársz, nem botlanak meg, és benned gyógyul mind a kettő. Azzal, hogy elmondod neki saját kínjaidat, hogy ezekkel miként próbálsz boldogulni a mindennapi életben, hogy miként másztál ki egyik-másik gödrödből, már segítesz. A másik sebeit felismerve feltárhatod sebeidet másnak, és így magad is gyógyulsz. De nagyon lassan. A csiga is előbb járná végig az El

Camino-t, mint én a gyógyulás útját. Áldott légy azért, ha fájni kell. Te tudod... Én nem... Csak remélni, hogy Veled túl fogom élni. Most is ő írt nekem msn-en, a barátnőm. Mikor látom, hogy valaki a lelki fájdalmaival küzd, vele együtt harcolok én is. Meg akarom menteni a lelkeket. Olyan mintha értük küzdve a saját lelkemet akarnám megmenteni a haláltól vagy a bedilizéstől. Krisztusnak megmenteni mindent, ami menthető! Bárhogy is legyen, vagy bármiért is tegyem, nem baj, csak tegyem meg. És valamiért nem fáradok bele soha a „mások megmentésébe”. De vannak pillanatok, mikor már csak az ima marad. Bár láthatnám a gyümölcsét is már! De az még lassan érik... Könyörülj rajtunk, Urunk! Ments meg és oltalmazd minket!
Marcsi

Katekumének befogadása

Március 9-én közösségünk 6 felnőtt testvérünket fogadta be a katekumének közé. A felnőtt megtérők ezzel „hivatalosan” is megkezdik készülődésüket a szentségek vételére, öten hogy elszállásuk legyenek és egy közülük a keresztségre. Jézus kegyelme és közösségünk figyelmes szeretete segítse őket útjukon!

„Vasárnap délután mikor kettesben voltam párommal, ő mondta ki, amit én is éreztem, de nem tudtam megfogalmazni, hogy most még közelebb kerültünk egymáshoz. Ugyan külön-külön kell végigjárjuk Istenhez vezető utunkat, de ez mindkettőnk örömmel tölt el, hogy egymás mellett vagyunk ezen az úton, egymást erősíthetjük.” *Juli*

„Örülök, hogy tettem egy apró lépést előre a hit, a szeretet útján. Megerősítette bennem az elköteleződést. Bár volt némi izgalom is bennem a nyilvános

’szereplés’ miatt, kint állni többed-magammal a közösség előtt szívet melengető érzés volt, tudni, hogy itt egyfelé ’evez’ mindenki.” *Huba*

„Milyen érzés volt katekumenné válni? Nehéz ezt szavakba önteni, mert sok érzés kavargat bennem (öröm, nyugalom, felelősségtudat), de talán a legmeghatározóbb, amit remélem mindenki átélt már, hogy gazdagabbnak érzem magam, s ez az érzés nem halványul az idővel. Köszönöm ezért az egész közösségnek a lehetőséget, remélem méltó leszek rá.”
Csaba

Ismét volt NABIT!

A Havanna-telepi plébánia adott otthont az idejű Nagyöbji Ifjúsági Találkozónak. Közösségünkben 18-an indultunk fiatalok, hogy a mottó alapján megerősödjünk a közös hitünkben: „Van remény!” A közel 100 résztvevő ifjúsági tanúságtételeket hallhatott, majd Biblia-olvasó kiscsoportokban beszélgettünk a házasságtörő asszony evangéliumi történetéről. Egy külön lapra mindenki leírta, hogy mit indított meg benne a történet. Ezeket a lapokat összefűzve készítettük el „A mi Bibliánk”-at, hogy aztán a szentmise felajánlásakor az életté váltott ige példaként az oltárra helyezzük. A mise evangéliuma után a plébániák ifjúsági csoportjaiból jött ki egy-egy fiatal, és mutatta be azt a plakátot, amin azt az igét jelenítették

meg, amit a csoport választott a találkozóra készülve, és amit közösen igyekeztek életre váltani a korábbi napokban. Szokásosan kötetlen falatozással ért véget a találkozó. Szép volt.

Szentírásolvasás

Nekem a napi szentmisehallgatás, zsoltaozás olyan, mint másnak a levegő. Nem tudok nélküle élni.

Márton atya reggeli szentírásmagyarázata lelkem feltöltődése, készül a lelkem a szentmisére. Napfény nélkül a virág is elsárgul, lelkemnek ilyen szüksége van a Szentírásra. Megcsókolom a Bibliát, kérem a Szentlélek segítségét. A Szentírásban még jobban megismerem Jézust. Felfedezem, hogy saját élethelyzetemben hogyan tudom megfelelően követni. Ahhoz, hogy Isten országát hirdetni tudjam, meg kell ismernem azt a személyt, aki azt meghirdette: Jézust. Azonosulok szeretetével. Ha megismerem, nagyon fogom szeretni Őt, és felébred bennem a vágy, hogy a családomban is fesztelenebbül merjek beszélni Jézusról. A héten nálam volt az Élő Evangélium. Sajátos módon érzem, hogy Jézus ott van velem a szívemben.

Márton atya kéthetente tartott Bibliamagyarázata... Teljes béke van a szívemben. A sötétben hazafelé, a kerékpáromon mintha a Szentlélek fújna a hátam mögött. Repülök hazáig. „Áldott légy Uram, szent neved áldja lelkem, áldott légy Uram, mert megváltottál már.” *Pappné Erzsike*

Akikért a harang szólt...

Háromszor is megkondult a harang február 17-én a Vértanúk terén. Először délben, majd röviddel utána még kétszer értünk, lelkileg és testileg is tönkretett szegény magyarokért.

A Betegek Világnapja volt, nem messze innen a Parlamentben pedig döntésre készültek, nem miértünk, hanem rólunk.

Ezért az új haszonelvű egészségbiztosítási törvény ellen már karácsony előtt is éhségstrájkoló Vértessaljai és Hofher jezsuita atya ezen a fontos napon fél 12-re közös könyörgésre hívta az embereket, hogy az ima és a szeretet erejével tiltakozzunk a készülő törvény

ellen. Amikor odaértem, már tele volt a tér. Sok megfáradt, szomorú arcú nyugdíjas, elszánt középkorúak, és itt-ott néhány komoly fiatal. Nem gondoltam, hogy ennyien összegyűlnek, hiszen munkanap volt, az egyszeri felhívás pedig elveszett a médiazajban. Czakó Gábor beszélt először, a hazugságról volt szó, ami felforgatta a közösség értékrendszerét, és arról a pusztításról, ami ennek következményeként az emberi lélekben végbemegy. Ezután Csoóri Sándornak erre az alkalomra írt szívbe markolóan fájdalmas imádságát olvasták fel.

A két jezsuita atya megfogalmazott és elindított egy segítségkérő levelet a pápához. Ezt hallhattuk a déli harangszó előtt. Ebben a Szentatya imáját és közbenjárását kéri azért a Magyarországot, amely a történelem során olyan sokszor volt a kereszténység védelmezője, most pedig, miután közös anyagi javaitól megfosztották, nemzettársaitól hazugsággal elválasztották, már a puszta létét fenyegetik egy embertelen, haszonelvű egészség-biztosítási törvénnyel.

A déli harangszó és az Úrangyala imádság közben követség indult Szili Katalinhoz. Egy feszületet és neki szóló levelet vittek. Ebben kérték az országgyűlés elnökasszonyát, aki magát kereszténynek vallja, ne féljen most sem, és szavazzon nemmel erre a törvényre. Lehet, hogy elveszít egy pozíciót, de helyette megnyeri egy nép szeretetét. (A pozíció megmaradt.)

Beszélt még a két jezsuita atya is. Lenyűgözött az a bátorság, ahogy ki mertek állni az igazságért sorolva azokat a bűnöket, amelyekkel a hatalom

kiszolgáltatja a magyarság érdekeit, a globalizáció kénye-kedvének.

Eközben még kétszer szállt fel a harangszó. Megrendítő volt hallani a belvárosi zaj, zúgás, fékcsikorgás, berregés, zakatolás közepette ezt a drága, árva hangot. Az ima és a harangszava tehát égbe szállt, a földi tudósításokban azonban helyet alig kapott, ezért írtam róla.

Lukács Erzsi

Családos tábor

Kedves családok! A nyári programjaitok tervezésekor gondoljatok rá, hogy idén is lesz családos tábor. *Helyszín:* Piliscsaba, Josephinum Kollégium.

Időpont: július 2-6. Egyházközségünk minden családját szeretettel várjuk!

Bővebb információ és jelentkezési lap később...

Hirdetések

Középiskolás filmklub lesz március 29-én a plébánián este 6-tól.

A plébánián működik **Baba-mama klub**. Minden szerdán reggel ½ 10-től ½ 12-ig várjuk a kisgyermekes anyukákat a Cserkészházba beszélgetésre, találkozásra, játékra.

A **Felnőtt kezdő hittan csoportba**, azokat a felnőtteket hívjuk, akik ismerkedni szeretnének a keresztény hittal, vagy akár nincsenek is megkeresztelve. Ez két hetente hétfőn, az év páros heteiben van este ½ 9-től a Cserkészházban. Legközelebb március 17-én.

Házaspáros hittanra házaspárokat hívunk minden hónap 2. péntekén este ½ 9-től. Legközelebb április 11-én.

A **Nyugdíjas Klubot** minden második hétfőn reggel 8-tól 11-ig tartjuk az év páros heteiben, amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket, imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre.

Néri Szent Fülöp nevét viselő **gitáros ifjúsági énekkarunk** szeretettel várja a régi és új énekkarosokat. A próbák időpontja minden kedden este 7-től 9-ig, és vasárnap reggel 9-től van a plébánián.

Bibliaóra hétfői napokon, kéthetente a páratlan hetekben este 8-tól.

Plébániai hirdetések

Péntekenként az esti szentmise után egy órás **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 7-től fél 8-ig).

SZENTMISÉK RENDJE:

Vasárnap és főünnepeken:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Minden reggel 7 órakor. Hétfőn, csütörtökön és pénteken este 6 órakor is.

Litánia vasárnap az esti mise előtt fél 6-kor.

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

Elsőcsütörtökön az esti szentmise után **szentségimádás** Jézus Szíve tiszteletére.

Gyóntatás: A reggeli szentmisék alatt. Vasárnap a szentmisék alatt. Minden pénteken du. 6-tól 7-ig.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmezőzési kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Plébániánk bankszámlaszáma:

Pestszentimrei Római Katolikus
Plébánia
10103881-45238100-01000004

Plébániai hittancsoportok

CSOPORT	IDŐPONT
Óvodások (kis- és középsős)	Hétfő 5 óra
Óvodások (nagycs.)	Kedd 1/2 5 óra
1. osztály	Csüt. 1/2 5 óra
2. osztály	Szerda 1/2 5 óra
3. osztály	Szerda 4 óra
4. osztály	Kedd 1/2 5 óra
5. osztály	Hétfő 1/2 5 óra
6. osztály	Kedd 6 óra
7-8. osztály	Szerda 1/2 6 óra
9-10. osztály	Hétfő 6 óra
Ifjúsági (11.o.-tól és egyetem)	Csütörtök 1/2 8
Házass hittan	Hónap 2. pénteken 1/2 9
Felnőtt kezdő hittan	Hétfő 1/2 9 (kéthetente páros hetek hétfőin)
Felnőtt Bibliaóra	Hétfő 1/4 8 óra (kéthetente páratlan hetek hétfőin)

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: sztimrepleb@mail.datanet.hu). **Felelős kiadó:** Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. **Felelős szerkesztő:** Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczk@freemail.hu. **Internet:** www.communio.hu/pestszentimre